ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 29 SEPTEMBER 1983 [1]

Hilde de Bruyn
tegen Europees Parlement

„Ambtenaar op proef — ontslag"

Zaak 223/82

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Proeftijd — Ontslag
(Ambtenarenstatuut, artikel 34, lid 2)

In zaak 223/82,

HILDE DE BRUYN, voormalig ambtenaar op proef van het Europees Parlement, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore aldaar, Rue des Glacis 18A,

verzoekster,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, vertegenwoordigd door M. Schmidt, directeur Personeel en sociale zaken, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore aldaar, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende, primair, de nietigverklaring van de beoordeling aan het einde van de proeftijd en van verzoeksters ontslag, alsmede de vergoeding van schade,

wijst

1 — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, Mackenzie Stuart en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en de schriftelijke behandeling

Na met succes te hebben deelgenomen aan vergelijkend onderzoek nr. PE/58/LA voor de aanwerving van Nederlandstalige vertalers, werd Hilde de Bruyn per 1 maart 1981 als ambtenaar op proef in de rang LA 7 bij het Europees Parlement aangesteld.

Op haar sollicitatieformulier was de vermelding dat zij haar vaste woonplaats had te 's-Gravenwezel (België) doorgehaald, en was onder de rubriek „correspondentieadres", waar oorspronkelijk „geen" stond, „Mantineias — 2-4 Vironas — Athene" ingevuld.

Op vrijdag 3 april 1981 verliet verzoekster haar werk, met de verklaring dat zij zich onwel voelde. In haar verzoekschrift stelt zij naar behoren ziekteverlof te hebben gekregen — in april 1980 was tot een heelkundige ingreep in Athene besloten —, maar geeft zij wel toe dat zij, omdat zij niet erg vertrouwd was met het Ambtenarenstatuut, zonder bijzondere toestemming naar Griekenland was gegaan. Het Parlement betwist deze uitlegging van de feiten.

Op 10 april 1981 ontving verweerder een door een Atheense arts ondertekend medisch attest, gedateerd 6 april, waarin verzoekster tien dagen ziek werd verklaard. In een tweede attest, van 17 april, werd het ziekteverlof met nog eens tien

dagen verlengd. Op 28 april 1981 nam verzoekster haar werk weer op.

Op 2 juni 1981 werd een door verzoeksters afdelingshoofd en twee reviseurs ondertekende nota tot de directeur van de talendienst gericht en ter kennis van verzoekster gebracht. Daarin werd gesteld dat de betrokkene de administratieve voorschriften nauwgezetter moest naleven en zich sneller de terminologie diende eigen te maken, maar dat haar kennis van het Nieuwgrieks goed was en dat de langdurige afwezigheid wegens ziekte een verantwoorde beoordeling in de weg stond.

Op 7 september 1981 werd verzoekster in een door haar diensthoofd ondertekende nota meegedeeld dat de resultaten van haar proeftijd tot dusverre onbevredigend waren en dat haar beoordeling aan het einde van de proeftijd derhalve ongunstig zou kunnen uitvallen. Daarop had verzoekster een onderhoud met haar diensthoofd.

Op 28 oktober 1981 werd verzoeksters beoordelingsrapport ondertekend. Ze kreeg de beoordeling „redelijk" voor haar werktempo, en de betrekkingen in de dienst en met derden, en „laat te wensen over" voor de voor het uitoefenen van de functie vereiste kennis, inzicht en aanpassingsvermogen, initiatief, organisatievermogen, plichtsgevoel en toewijding, kwaliteit van het werk en stiptheid. In een bijgevoegde nota werden tegen verzoekster de volgende bezwaren gemaakt:

„— gebrek aan inzicht en algemene vorming, hetgeen heeft geleid tot een verkeerd begrip van teksten;

— onbedachtzaam en onverschillig optreden; door haar onbezonnenheid heeft zij de goede werking van de dienst herhaaldelijk bijna verstoord;

— gebrek aan initiatief en toewijding in haar werk; zij is er niet in geslaagd zich voldoende vertrouwd te maken met de werking van de instellingen noch met de meest elementaire begrippen en termen die in het Parlement worden gehanteerd; voort voert zij haar werk traag uit;

— gebrek aan ijver en stiptheid;

— te weinig orde".

Het rapport gaf in overweging verzoekster te ontslaan.

Op 11 december 1981 heeft verzoekster haar opmerkingen op dat rapport ingediend en verzocht om een verlenging van haar proeftijd op grond dat zij lang afwezig was geweest wegens ziekte, zodat zij haar beroepskwaliteiten niet ten volle had kunnen waarmaken.

Op 9 februari 1982 werd verzoekster het besluit ter kennis gebracht, dat zij per 28 februari was ontslagen. Op 17 februari diende zij tegen de beoordeling aan het einde van de proeftijd en het daarop gevolgde ontslagbesluit een klacht in die zij aanvulde in haar nota van 26 mei 1982 waarin zij stelde dat er een direct oorzakelijk verband bestond tussen haar ontslag en de aanwerving van de heer Vermeulen. Zowel de klacht als deze nota werden afgewezen bij brief van de secretaris-generaal van het Parlement van 16 juli 1982.

Het onderhavige beroep is op 23 augustus 1982 bij het Hof ingekomen.

De schriftelijke behandeling heeft een regelmatig verloop gehad.

Het Hof (Eerste kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

„a) Het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

b) Het beroep gegrond te verklaren en bijgevolg te verstaan dat de beoordeling aan het einde van de proeftijd, waarin tot ontslag van mej. De Bruyn wordt geconcludeerd, moet worden nietigverklaard;

c) Het ontslag mitsdien nietig te verklaren;

d) Dienovereenkomstig te verstaan dat verzoekster recht heeft op haar bezoldigingen, emolumenten en vergoedingen vanaf de datum van haar ontslag (28 februari 1981) tot de dag van vereffening door verweerder, vermeerderd met 10 % rente;

e) Verweerder te veroordelen, verzoekster ter vergoeding van morele schade te betalen hetzij BFR 10 000 per maand werkloosheid vanaf de indiening van haar klacht, vermeerderd met 10 % interessen, hetzij een forfaitair bedrag van BFR 180 000, vermeerderd met 10 % interessen vanaf de indiening van haar klacht;

f) Verzoekster akte te verlenen dat zij aanbiedt door getuigen te bewijzen, dat de aangevochten beoordeling aan het einde van de proeftijd op misbruik van bevoegdheid berust en dat het niet-erkende doel van die beoordeling erin bestond, verzoeksters ambt beschikbaar te stellen;

g) Verweerder te verwijzen in de kosten van het geding; zoniet, in geval van enquête, de beslissing omtrent de kosten aan te houden."

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

„— het Parlement akte te verlenen dat het zich ter zake van de ontvankelijkheid van het beroep aan 's Hofs oordeel refereert;

— het beroep ongegrond te verklaren;

— ter zake van de kosten te beslissen overeenkomstig de toepasselijke statutaire bepalingen".

III — Middelen en argumenten van partijen

In haar verzoekschrift voert *verzoekster* als eerste middel aan dat de goede trouw is geschonden, aangezien de beoordelaar volgens haar geen afgewogen oordeel heeft gegeven over de punten die hij overeenkomstig artikel 34 Ambtenarenstatuut diende te onderzoeken. Persoonlijke trekken zoals „te weinig orde", „onverschilligheid" en „onbezonnenheid" zouden in een motivering niet aan bod mogen komen. En wat het gebrek aan „algemene vorming" betreft, dat zou bij iemand die filologie heeft gestudeerd nog aan te tonen zijn. Een tweede, op de elementaire motivering gebaseerd middel hangt samen met het eerste.

De bijstandsplicht of „Fürsorgepflicht" is niet nagekomen, doordat reviseur A. Kroon, de enige die verzoekster tijdens haar hele stage had geholpen, niet werd gehoord, en verzoekster voorts niet werd bijgestaan door haar hiërarchische meerderen.

De beoordeling aan het einde van de proeftijd werd te vroeg opgesteld, namelijk twee maanden en negen dagen voor het verstrijken van de proeftijd.

Verzoekster betwist de bevoegdheid van de beoordelaar, omdat het opstellen van het rapport een zaak van de directeur van de dienst was. Weliswaar was er op 21 september 1981 geen directeur van de

talendienst, maar dit rechtvaardigt nog geenszins, dat aan afdelingshoofd A. van Mulders bevoegdheden ter zake van de beoordeling aan het einde van de proeftijd zijn gedelegeerd.

Omtrent de schending van het gewettigd vertrouwen merkt verzoekster op, dat zij nota had genomen van het verzoek, zich sneller vertrouwd te maken met de terminologie, doch zich geen rekenschap heeft gegeven van de dreiging die deze opmerking inhield voor de toekomst. De drie ondertekenaars van de nota van 2 juni 1981 hadden verklaard dat haar kennis van het Nieuwgrieks goed was, maar hadden er tevens op gewezen dat een langdurige afwezigheid wegens ziekte een verantwoorde beoordeling in de weg stond. Welnu, deze eerste nota werd opgesteld na nauwelijks 53 dagen werkelijke dienst. Tijdens het onderhoud met het afdelingshoofd is er nooit sprake geweest van een over de hele lijn negatieve beoordeling aan het einde van de proeftijd, en toch is twaalf dagen later het rapport opgesteld waarin haar ontslag in overweging werd gegeven. Gedurende de proeftijd werd tot verzoekster nooit een mondelinge of schriftelijke opmerking gericht die haar kon doen vermoeden dat een dergelijk besluit dreigde.

Tenslotte voert verzoekster aan dat misbruik van bevoegdheid is gemaakt; een geheel van terzake dienende en samenhangende vermoedens hebben haar tot de overtuiging gebracht dat de strekking van de beoordeling over de proeftijd berust op gronden die niets te maken hebben met de goede werking van de dienst. De spoed waarmee het litigieuze rapport vóór de gebruikelijke termijn werd opgesteld toont aan dat het besluit om verzoekster „aan de kant te zetten" overhaast werd genomen om haar post te kunnen aanbieden aan M. Vermeulen, die was geslaagd voor een later vergelijkend onderzoek.

Naast nietigverklaring van het beoordelingsrapport en het ontslagbesluit vordert verzoekster betaling van haar salaris voor de maanden die zij „werkloos" was, vermeerderd met 10 % interessen vanaf elke vervaldag. Het beoordelingsrapport heeft voor haar geleid tot zeer grote morele schade, blijvende zware zorgen alsmede kosten om een nieuwe baan te zoeken.

In zijn verweerschrift stelt het *Parlement,* dat het middel ter zake van het voortijdig karakter van de beoordeling van de proeftijd geen steun vindt in de feiten. Het tweede deel van het rapport (de „beoordeling") is ingevuld en gedateerd op 28 oktober 1981, dus één maand voor het verstrijken van verzoeksters proeftijd, terwijl op 21 september 1981 alleen het administratieve gedeelte is ingevuld. Het Statuut bepaalt overigens slechts de uiterste datum, maar zwijgt over het ogenblik vanaf wanneer het rapport kan worden opgesteld. Voor zover verweerder bekend, heeft het Hof zich nog nooit hoeven in te laten met een grief dat een rapport te vroeg zou zijn opgesteld; het Statuut biedt trouwens geen grond voor een dergelijke kritiek.

Over de bevoegde beoordelaar merkt het Parlement op, dat het bestreden rapport werd ondertekend door adjunct-directeur-generaal Palmer, op advies van het hoofd van de betrokken afdeling Van Mulders. Bij dit advies was een door het afdelingshoofd ondertekende en door een taalkundig adviseur en een reviseur mede-ondertekende nota voor de heer Palmer gevoegd. Het rapport is dus van de hand van degenen die het best in staat waren, verzoeksters werk te beoordelen. Overigens werd het getekend door de directeur-generaal. Deze feiten daargelaten, moet volgens verweerder erop wor-

den gewezen dat het Statuut niet bepaalt welke autoriteit bevoegd is om als beoordelaar het beoordelingsrapport betreffende de proeftijd als bedoeld in artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut op te stellen en te tekenen.

Omtrent het gebrek aan motivering merkt verweerder op, dat als aanvullende redengeving bij een beoordeling „laat te wensen over" in beginsel een uit twee of drie woorden bestaand commentaar voldoende zou moeten zijn. Derhalve zou het betrokken rapport niet naar de vorm kunnen worden gewraakt. In feite wordt met het beroep de gegrondheid van de opmerkingen van de beoordelaar betwist, teneinde deze niet alleen door het tot aanstelling bevoegd gezag, maar daarna door het Hof te doen onderzoeken. Het is echter bekend dat het Hof zich ertoe beperkt de wettigheid van een bestreden rapport qua vorm — met name de contradictoire aard — en wat betreft de motivering te onderzoeken. Verzoekster verzet zich in feite tegen een aantal verwijten die haar worden gemaakt door ze te betwisten en te pogen ze tegen te spreken. Over de beoordeling van de „voor het uitoefenen van de functie vereiste kennis" met „laat te wensen over" merkt zij b.v. op, dat zij voor een vergelijkend onderzoek is geslaagd en dat de examenjury wordt gedesavoueerd indien men thans stelt dat zij de voor de functie vereiste kennis niet heeft. Volgens verzoekster moet men dus aannemen dat elke sollicitant bij een vergelijkend onderzoek die op de lijst van de geschikte kandidaten is ingeschreven, daardoor alleen al zijn kennis en bekwaamheid heeft aangetoond. Dan rijst de vraag waarom het Statuut elke ambtenaar een verplichte stage oplegt; welnu, het is bekend dat terwijl het slagen voor een vergelijkend onderzoek of een examen een aanduiding kan geven over de theoretische geschiktheid van een kandidaat, slechts de stage kan doen blijken van zijn praktische geschiktheid.

Met haar standpunt wil verzoekster zich afzetten tegen de slechte beoordelingen die volgens haar ongegrond zijn; zij betwist het oordeel van haar meerderen, zij beroept zich op haar studie, kennis, het niveau van haar opleiding, op het feit dat zij in vorige banen succes had en met name voor een vergelijkend onderzoek van de instelling is geslaagd, en betoogt dat de beoordeling geen stand kan houden; kortom zij bestrijdt het beoordelingsrapport te vuur en te zwaard. Het staat echter niet aan het Hof, de kritiek die door een stagerapport wordt opgeroepen, ten gronde te behandelen.

De middelen dat het beginsel van de goede trouw is geschonden en de motivering elementair is gebleven, komen op hetzelfde neer. In verband met de bijstandsplicht merkt het Parlement op dat verzoekster, naast louter mondelinge waarschuwingen, reeds op 2 juni 1981, na drie maanden proeftijd, een kopie heeft gekregen van een nota waarmee haar hiërarchische meerdere en twee andere reviseurs, waaronder A. Kroon, haar de punten onder de aandacht brachten waarop zij een bijzondere inspanning diende te leveren. Voorts heeft zij haar gereviseerde vertalingen teruggekregen waaruit zij haar gebreken had kunnen opmaken, om nog maar te zwijgen van de vermaningen die zij kreeg over haar gedrag in de dienst.

Dit moet tevens de twijfels wegnemen omtrent de schending van het gewettigd vertrouwen. In werkelijkheid werd het

Parlement beschaamd in het vertrouwen dat het in verzoekster meende te mogen stellen.

Wat het misbruik van bevoegdheid betreft, merkt het Parlement op, dat de door verzoekster beklede post niet die is waarin de heer Vermeulen werd aangesteld. Deze posten werden bezet na twee verschillende vergelijkende onderzoeken: vergelijkend onderzoek nr. PE/58/LA waaraan verzoekster had deelgenomen, waarvoor de maximumleeftijd op 35 jaar was bepaald en de werkzaamheden waren omschreven als volgt „vertalen in het Nederlands uit ten minste twee andere officiële talen enz....", en vergelijkend onderzoek nr. PE/67/LA waaraan de heer Vermeulen had deelgenomen, waarvoor de werkzaamheden waren omschreven als volgt „vertalen in het Nederlands uit het Nieuwgrieks en uit een der officiële talen..." en de maximumleeftijd, wegens de moeilijkheden om kandidaten te vinden die Grieks kenden, was opgetrokken tot 40 jaar.

De schadevordering is volgens het Parlement niet-ontvankelijk, nu bij het Hof een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld. Gesteld al dat een dergelijke vordering in principe ontvankelijk zou zijn, dan is zij ongegrond, omdat, indien verzoekster in het gelijk wordt gesteld, zij volledige genoegdoening verkrijgt en er geen verdere schade meer is. Anders zou de instelling niet meer conform artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut kunnen optreden.

In repliek merkt *verzoekster* ter zake van het misbruik van bevoegdheid op, dat de Nederlandse afdeling haar niet meer nodig had omdat een vertaler die doorkneed was in het Grieks, ter beschikking kwam. Vermeulens aanstelling op 5 oktober 1981 viel chronologisch mooi samen met het negatieve beoordelingsrapport van verzoekster, die zo tot ontslag was gedoemd. Het staat buiten kijf dat laatstgenoemde was aangeworven wegens haar kennis van het Grieks, ook al vormde kennis van deze taal geen voorwaarde van het vergelijkend onderzoek waaraan zij had deelgenomen. Voor de post van Vermeulen was de kennis van het Nieuwgrieks een conditio sine qua non. Het is dan ook duidelijk, dat verzoekster na het tweede vergelijkend onderzoek waaraan Vermeulen had deelgenomen, haar afdeling niets meer te bieden had.

In dupliek stelt het *Parlement,* dat verzoekster niet speciaal wegens haar kennis van het Grieks was aangeworven; kennis van het Grieks werd overeenkomstig de aankondiging van het vergelijkend onderzoek slechts in aanmerking genomen. In april 1981, toen verzoeksters proeftijd aanving, waren er vier vacatures in de Nederlandse vertaalafdeling, en aan het einde van haar proeftijd bleven er nog drie over. Deze drie laatste posten werden pas in 1982 bezet na vergelijkend onderzoek nr. PE/69/LA dat in maart 1982 was voltooid. Verzoeksters opvatting dat haar ontslag nodig was om Vermeulen aan een post te kunnen helpen, staat dus haaks op deze feiten en data.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 30 juni 1983 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft direct na deze terechtzitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 23 augustus 1982, heeft H. de Bruyn, ambtenares op proef van het Europees Parlement, beroep ingesteld tot nietigverklaring van haar beoordelingsrapport en van het daarop gebaseerde ontslagbesluit, alsmede tot uitbetaling van haar bezoldigingen, emolumenten en vergoedingen vanaf de datum van haar ontslag (28 februari 1981) en vergoeding van haar morele schade.

2 Na algemeen vergelijkend onderzoek nr. PE/58/LA voor de aanwerving van Nederlandstalige vertalers bij het directoraat-generaal Griffie en Algemene diensten werd verzoekster bij besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 30 maart 1981, met ingang van 1 maart 1981 aangesteld als ambtenaar op proef in de rang LA 7. Krachtens artikel 34, lid 1, Ambtenarenstatuut, moest zij een proeftijd van negen maanden volbrengen, die liep van 1 maart tot 30 november 1981.

3 Aan het eind van de proeftijd kreeg verzoekster een negatieve beoordeling de dato 28 oktober 1981, die zij op 4 november 1981 ondertekende, daarbij verwijzend naar de opmerkingen die zij zou maken. In haar opmerkingen van 11 december 1981 bestreed zij de tegen haar aangevoerde bezwaren en vroeg zij om verlenging van haar proeftijd op grond dat zij lange tijd ziekteverlof had gehad, zodat zij haar beroepskwaliteiten niet ten volle had kunnen waarmaken.

4 Op 9 februari 1982 deelde de secretaris-generaal van het Parlement verzoekster per aangetekende brief mee dat hij, op grond van de ongunstige beoordeling aan het einde van de proeftijd, waarin haar ontslag werd aanbevolen, had besloten haar per 28 februari 1982 te ontslaan.

5 Verzoeksters raadsman diende tegen het stagerapport en het daarop volgende ontslag een klacht in, welke bij brief van 26 mei 1982 is aangevuld.

6 Die klacht werd afgewezen bij brief van 16 juli 1982 van de secretaris-generaal van het Parlement.

7 In het stagerapport werd de beoordeling „laat te wensen over" gegeven voor de volgende zeven punten: a) voor het uitoefenen van de functie vereiste kennis, b) inzicht en aanpassingsvermogen, c) initiatief; d) organisatievermogen, e) plichtsgevoel en toewijding, f) kwaliteit van het werk en g) stiptheid. Deze beoordeling werd gemotiveerd in een door de heer Van Mulders, hoofd van de Nederlandse vertaalafdeling, opgestelde en door taalkundig adviseur Haarsma en reviseur Van Heel voor akkoord ondertekende nota, waarin de volgende passage voorkwam: „De tegen betrokkene gemaakte bezwaren kunnen worden samengevat als volgt:

— gebrek aan inzicht en algemene vorming, hetgeen heeft geleid tot een verkeerd begrip van teksten;

— onbedachtzaam en onverschillig optreden; door haar onbezonnenheid heeft zij de goede werking van de dienst herhaaldelijk bijna verstoord;

— gebrek aan initiatief en toewijding in haar werk; zij is er niet in geslaagd zich voldoende vertrouwd te maken met de werking van de instellingen noch met de meest elementaire begrippen en termen die in het Parlement worden gehanteerd; voorts voert zij haar werk traag uit;

— gebrek aan ijver en stiptheid;

— te weinig orde."

8 Het rapport, gedateerd 28 oktober 1981, werd ondertekend door de heer Palmer in zijn hoedanigheid van directeur-generaal.

9 Verzoekster heeft heel wat kritiek op het rapport. Het zou op 21 september 1981, dus meer dan twee maanden voor het einde van de proeftijd, en daarmee voortijdig zijn opgesteld; het zou abusievelijk vermelden dat verzoekster twee jaar hoger onderwijs had gevolgd — in werkelijkheid had zij vier jaar voltooid — in de motivering bij de verschillende beoordelingen met „laat te wensen over" zouden verzoeksters tekortkomingen niet adequaat zijn toe gelicht; het zou een tegenstrijdigheid bevatten, nu onder de rubriek, „rendement" voor „werktempo" de beoordeling „redelijk" luidde, terwijl in

de verklarende nota werd gesteld dat verzoekster „haar werk traag uitvoert"; reviseur A. Kroon zou niet zijn geconsulteerd; en het rapport zou niet zijn ondertekend door de bevoegde directeur.

10 Voorts stelt verzoekster dat verweerder zou zijn tekortgeschoten in zijn bijstandsplicht en het gewettigd vertrouwen zou hebben geschonden dat verzoekster in haar administratie mocht stellen. Gedurende de proeftijd zou nooit een schriftelijke of mondelinge opmerking tot haar zijn gericht, die haar kon doen vermoeden dat haar een ontslagbesluit boven het hoofd hing.

11 Tenslotte betoogt verzoekster, dat verweerder het ontslagbesluit zou hebben genomen om een zekere andere vertaler als ambtenaar te kunnen aanwerven. Er zou dus misbruik van bevoegdheid zijn gemaakt.

12 Het rapport blijkt uit twee delen te bestaan, waarvan het eerste, met inlichtingen die niet de proeftijd betreffen, op 21 september 1981 werd ingevuld door het directoraat Personeel en sociale zaken. De vergissing ten aanzien van de duur van het door verzoekster gevolgde hoger onderwijs wordt hier gemaakt. Al bevat dit deel van het rapport inderdaad een vergissing, zij blijkt geen merkbare invloed te hebben gehad op de beoordeling van verzoeksters kwaliteiten in het eigenlijke rapport.

13 De eigenlijke beoordeling werd eind oktober 1981 opgesteld en is gedateerd 28 oktober.

14 Hieruit volgt, dat de twee aanmerkingen betreffende de datum van opstelling van het rapport en de vergissing ten aanzien van de duur van het hoger onderwijs van de hand moeten worden gewezen.

15 In de motivering van het rapport wordt de beoordeling „laat te wensen over", die zeven maal voorkomt, inderdaad in één nota afgedaan; deze geeft evenwel een precieze waardering van verzoeksters kwaliteiten en biedt een adequate motivering die niet als onvoldoende kan worden beschouwd.

16 Verweerder betwist niet dat er een tegenstrijdigheid kan bestaan tussen de vermelding „redelijk" voor het werktempo en de opmerking: „zij voert haar werk traag uit". Deze laatste opmerking zou evenwel veeleer slaan op verzoeksters gedrag, met name op haar gebrek aan toewijding bij haar werk, en niet op het vermogen haar werk met het gewenste tempo uit te voeren. Hoe dan ook, zelfs indien deze kritiek werd afgewezen, zouden er nog andere, voldoende nauwkeurige punten van kritiek bestaan die haar ontslag rechtvaardigen.

17 Wat betreft het gestelde verzuim, mevrouw Kroon te raadplegen, zij er slechts op gewezen dat de systematische raadpleging van alle reviseurs niet verplicht was, en dat het aan het afdelingshoofd stond om uit te maken welke reviseurs het best in staat waren om verzoeksters werk tijdens haar proeftijd te beoordelen.

18 Ten aanzien van de grief dat de heer Van Mulders niet bevoegd was, het rapport te ondertekenen, blijkt dat het interne Reglement van het Parlement niet bepaalt welke ambtenaar het rapport moet opstellen. Het schijnt bij het Parlement gebruikelijk te zijn dat de directeur van de betrokken dienst een ontwerp-rapport opstelt. Ten tijde van de feiten was er bij het Parlement geen directeur van de talendienst, zodat het ontwerp werd opgemaakt door het hoofd van de afdeling waartoe verzoekster behoorde. Het werd ondertekend door de directeur-generaal en gaf in overweging verzoekster te ontslaan. Deze grief moet derhalve worden afgewezen.

19 Ter zake van de grief betreffende verweerders bijstandsplicht en de beweerde schending van het gewettigd vertrouwen blijkt uit het dossier, dat verzoekster op 2 juni 1981 werd gewaarschuwd dat haar werk te wensen overliet, en nadien, op 7 september 1981, dat haar werk niet voldeed en een negatieve, tot haar ontslag leidende beoordeling van de proeftijd tot de mogelijkheden behoorde. Derhalve kan de instelling te dezen generlei verzuim worden verweten.

20 Tenslotte heeft verzoekster tot staving van het middel misbruik van bevoegdheid, geen schijn van bewijs bijgebracht. De beoogde persoon werd immers

op 5 oktober 1981, dus meer dan vier maanden vóór verzoeksters ontslag, als ambtenaar aangesteld, en op een andere post tewerkgesteld.

21 Uit het voorgaande volgt, dat de door verzoekster aangevoerde middelen moeten worden afgewezen. Mitsdien moet het beroep worden verworpen.

Kosten

22 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van dit Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk van de partijen de eigen kosten zal dragen.

O'Keeffe Mackenzie Stuart Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 29 september 1983.

Voor de griffier

J. A. Pompe

adjunct-griffier

De president van de Eerste kamer

A. O'Keeffe